

fortjente Ros? . . . Og hvorfor har De hele Tiden været saa ugalant slet ikke at se hen til mig? Jeg vilde drikke et Glas med Dem.“

„Aa . . . jeg saae Dem forresten meget godt. Men Hr. Johansen var saa stærkt beskæftiget af Dem, at jeg ikke nænnede at tage Dem fra ham.“

„Den stakkels Johansen!“ lo hun. „Ham er De dog altid paa Nakken af. Jeg indrømmer, at han er latterlig . . . men Herregud . . . han er alligevel lidt af et Menneske. Han taler dog ikke altid om Køer og Sædpriser. Han er endog en Mand med Smag. Jeg mærkede idag, at han bruger en Parfume, der virkelig slet ikke er ilde . . . og han konverserede mig baade om Wagner og Beethoven. Hvad kan man forlange mere?“

„De har sikkert Ret. Jeg mener ogsaa, at De og Hr. Johansen passer fortræffeligt til hinanden.“

Tonen i Emanuels Svar fik Frøkenen til at rynke Brynene. Hun saae paa ham og sagde med Udfoldelse af sin fulde Værdighed:

„De glemmer vist Dem selv, Hr. Hansted . . . Det forekommer mig i det hele, at De i den sidste Tid er begyndt i en beklagelig Grad at miste Deres gamle Elskværdighed.“

„De har vistnok ogsaa paa dette Punkt Ret. Frøken! Jeg føler selv, at jeg ikke passer til dette Selskab, og derfor var jeg netop ogsaa ifærd med at forlade det, da jeg mødte Dem. Skulde Deres Fader spørge efter mig, er De nok saa god at undskylde mig hos ham.“

Han hilste med et stift Buk og forlod Stuen.

Frøken Ragnhild blev staaende paa Dørtærskelen og saae efter ham i himmelfalden Forbavselse.